

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Knudskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1te Maj 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Førelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instrutor.)

(Fortsat fra Side 215.)

Satan. Vi henvise ofte til Øp-
havet for alt det Onde blandt Men-
neskene. Dette er Satan (Job. 1, 6—12;
2, 1—7; Sach. 3. 1—3.), Herrens Fjende
eller Modstander, alle onde Nanders
Øverste, ogsaa kaldet Djævelen (Matt.
4, 5. 8 11; 1 Pet. 5, 8.), Beelzebul
(Matt. 12, 24.), Djævelenes Fyrste, For-
tabelse (Pagtens Bog 92, 3.) og Belial.
(2 Kor. 6, 15.) Billedlige Udtryk,
saasom Dragen og Slangen bruges og-
saa om Satan, naar man omtaler
Syndafaldet. (Aab. 12, 9; 20, 2.) Fra
det aabenbarede Ord lære vi, at Satan
en Gang var en lysets Engel (Pagtens
Bog 92, 3.); han var da kjendt under
Navnet Lucifer, en Morgenrödens Søn,
men hans uimodstaelige Ærgjerrighed
tilskyndede ham til at efterstræbe Fader-
rens Magt og Herlighed, og for at
sikre sig dette gjorde han det uødle
Tilbud at gjenløse Menneskeslagten for-
medelst Evang; og da dette Forslag af-

vistes, satte han sig i Spidsen for et
aabent Oprør imod Faderen og Son-
nen, hvorved det lykkedes ham at drage
en Tredjedel af Himmelens Høvskarer
til sit ugadelige Forbund. (Pagtens Bog
10, 10; Pearl of Great Price.) Disse
oprørre Nander blev nedstødte fra
Himmelten, og de havde siden, drevne af
deres onde Natur, forsøgt at lede og
forsøre Menneskenes Sjæle ind i det
samme Mørke, hvori de selv befinde
sig. De ere Djævelen og hans Engle.
Rettigheden til egen Handelsfrihed, som
blev stadsæt og haandhævet i den
store Strid i Himmelten, forebammer
Muligheden af, at Evang kan anvendes
for at udføre vor Fjendes fornødrende
Plan, men disse onde Nander udøve
ved alle Lejligheder al deres Magt til
at friste og forsøre. Det var Satan,
som fristede og forsørte Eva til at over-
træde Guds Lov (1 Mos. 3, 4. 5; Pearl
of Great Price); han lærte og tilskyn-

dede Brodermorderen Kain at slaa ihjel; det var ham, som twistede med Herren angaaende Jobs Rettfaerdighed, og som udviste sin Ødelæggelseslyst ved at forfølge denne Herrens Djener. (Job 1. Kap.)

Satan udsover Måndighed over de Aander, som ere blevne forsørte gjenem hans List og Kunstmæg. Han er den Øverste blandt de Engle, som bleve nedstyrte, og Øphavet til deres Ruin, som falde i dette Liv. Han søger at forstyrre og forhindre Menneskene i at gjøre Godt, ved at friste dem til at begaa Synd, ved at paalægge dem Sygdom eller muligvis forårslage Død. (Puk. 13, 16; Job 1.) Men i alle disse ondskabsfulde Angreb kan han alligevel ikke gaa længere end Offerets Synd eller Guds Visdom ville tillade ham at gaa, og han kan til enhver Tid blive standset af den højere Magt. Ja, selv hans Virksomhed, ledsgaget af det bitreste Had, kunne anvendes til at fremme Forshynets Hensigter. Skriften lærer os, at Satans Magts Dage allerede ere talte (Joh. 12, 31; 16, 11.); hans Dom er afgjort, og han vil i Herrens bestemte Tid blive fuldstændig overvunden. Han skal være bunden gjennem den tusindaarige (Lab. 20, 1—10.) Regjeringstid, og efter disse Tusinde Aar af Lykkelighed og Fred skal han atter blive løst en lidet Tid. Da vil hans Nederlag blive fuldstændigt, og hans Magt over Guds Born skal aldeles tilintetgjøres.

Adams Overtrædelse. Højdepunktet i Skabelsens store Værk var, da Mennesket blev slæbt i Guds, hans aandelige Faders Villede. (1. Mos. 1, 26.) Skaberen havde beredt et førstilt udsøgt Sted paa Jorden for Modtagelsen af det første Menneske og havde smykket det med alle Naturens Skønheder, som egnede sig til at fryde og glæde dets fyrligelige Besidders Hjerte. „Og Gud

Herren plantede en Have udi Eden mod Østen, og satte der Mennesket, hvilket han havde gjort.“*) (1. Mos. 2, 8. 9.)

Straks efter Mandens Komme her

*) **Eden.** I det hebraiske Sprog, hvorfra vort Ord „Eden“ stammer, betyder dette Udtale noget overordentlig smukt — et behageligt Sted; dette Sted kaldes ogsaa „Herrens Have.“ En særegen Del af Eden blev af Herren beredt til en Have; denne var beliggende mod Østen i Eden. Efter Faldet blev Menneskene uddrevne af denne Have, men det er rimeligt at antage, at de fremdeles opholdt sig i Nærheden af den Egn, som kaldtes Eden. Vi læse, at senere hen Kain, den første Morder, „gik ud fra Herrens Ansigt og blev i det Land Ned Østen for Eden.“ (1. Mos. 4, 16.) Ejmont de kristne Lærde ifte ere komme til Enighed i deres Tro angaaende denne Havens oprindelige geografiske Beliggenhed, saa antage dog de fleste af dem, at den var beliggende i Persia; og alligevel ere de mest Izvige af dem, der have denne Antuelse, ifte i Stand til at fremvise nogen synnerlig Sammenligning mellem denne nærværende Landstrækning og den, som er omtalt i Bibelen. De Sidste-Dages Hellige have mere nojagtig Kundstab desangaaende, formedelst at en Abenbaring blev given gennem Joseph Smith, i Spring Hill, Missouri, den 19de Maj 1838, i hvilken dette Sted benævnes af Herren for „Adam-ondi—Ahman;“ fordi, siger han, dette er det Sted, hvortil Adam skal komme og besøge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde, som Profeten Daniel har sagt.“ (Pagtens Bog, eng. Udg. 116.) Fra en anden Abenbaring (Pagtens Bog, eng. Udg. 107, 52, 53.) lære vi, at Adam, tre Aar før sin Død, kaldte alle sine Sønner, som varé Højpræster, tilligemed de øvrige af sine retfærdige Efterkommere, sammen i Adam-ondi—Ahman, og der gav han dem sin patriarchalstke Besignalse, ved hvilken Lejlighed Herrens Kraft paa en overordentlig Maade blev tilhændegivet. Herren har i vor Tid udpeget den nojagtige Beliggenhed af det Alter, paa hvilket Adam ofrede Brændoffer, efter at han var uddreven af Edens Have; ja, selv Levningerne af dette, det først Alter, opført af Mennesker, ere endnu tilbage. Der findes ingen paalidelig Optegnelse om, at Menneskenslægten beboede den østlige Halvkugle forend efter Syndeslozen. Det vestlige Kontinent, som nu kaldes den nye Verden, indbefatter i Virkeligheden Jordens længst beboede Landstab. Vesten, ikke Østen, tillommer Titelen „Nationernes Bugge.“

paa Jorden stakte den Herre Gud en Hjælp, en Bedsgaverinde for ham, idet han sagde, „det er ikke godt, at Mennesket er ene.” (1. Mos. 2, 18.) Saaledes bleve Mand og Kvinde, Adam og Eva, hans Hustru, satte i Haven, og Herren gav dem Herredømme „over Havets Fiske og over Himmelens fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden.” (1. Mos. 1, 28.) Til denne store Mændighed var der knyttet visse specielle Besalinger: Først, at de, de første af Guds Børn til at bebo Jorden, skulde „vorde frugtbare og mangfoldige, og opfylde Jorden og gjøre sig den underdanig;” for det Andet, at de skulde afholde sig fra at spise af, ja ikke engang røre ved Frugten af et vist Træ, nemlig Kundstabens Træ paa Godt og Ondt, hvilket voksede i Midten af Haven; men af alle andre Frugter maatte de spise. Herrens Ord angaaende dette Bud og Straffen for dets Overtrædelse ere: „Og jeg, den Herre Gud, bød Mennesket, sigende: Du maa frit øde af alle Træer i Haven; men af Kundstabens Træ paa Godt og Ondt skal Du ikke øde. Dog maa Du selv velge, thi det er Dig givet; men husk paa, at jeg forbød det, thi paa den Dag, Du øder deraf, skal Du visseleg dø.” (Pearl of Great Price.)

Fristelsen til at overtræde dette Bud indfandt sig snart. Satan, Mørgenrødens Søn, som var falden, kom til Eva i Haven, idet han paatog sig en Slanges Skikkelse og spurgte hende om Herrens Bud angaaende Kundstabens Træ paa Godt og Ondt. Eva svarede ham sandfærdigt og fuldstændigt, at det var dem forbudt endog at røre ved Frugten af dette Træ, og at Straffen dersor var Døden. Da søgte Satan at bedrage Eva ved at sige hende, at Døden ikke vilde følge efter Overtrædelsen af dette guddommelige Bud, men at hun derved vilde opnaa mere Kundstab og

Magt. Kvinden blev fengslet ved disse Forestillinger, og da hun var begjærlig efter at komme i Besiddelse af de Fordeler, som Satan lovede hende, saa overtraadte hun Herrens Bud og tog af den forbudne Frugt og aad. Hun frugtede ikke for det Onde, thi hun vidste ikke, hvad Ondt var. Derpaa fortalte hun Adam, hvad hun havde gjort, og bad ham gjøre ligeledes. Adam befandt sig nu i en Stilling, der tvang ham til at overtræde en af Guds Besalinger. Den første Besaling, der var givet ham, at være frugtbar og at opfylde Jorden. Adam var endnu i en udødelig Stilling; Eva havde paadraget sig Dødens Straff, og under saadan ulige Omstændigheder kunde disse To ikke forblive sammen og følgelig ikke være i Stand til at fuldkomme det guddommelige Bud. Paa den anden Side vilde Adam overtræde det andet Guds Bud ved at give efter for sin Hustrus Begjær. Betenkoint og med viis Overvejelse besluttede han sig til at holde det første og største Bud, og dersor, med fuldt Bidende om, hvad han gjorde, spiste han af den Frugt, som var ham forbudt. Den Kjendsgjerning, at Adam heri handlede fornuftigt, bevises i Skriften. Paulus skriver i sit Brev til Timotheus, at „Adam blev ikke først forsørt, men Kvinden blev forsørt og faldt i Overtrædelse.” (1. Tim. 2, 14.) Da Profeten Lehi udlægger Skrifterne for sine Sønner, udtaler han sig endnu tydeligere:

„Og nu se, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden; men han vilde være forbleven i Edens Have. Og alle Ting, som vare stakte, maatte være forblevne i den samme Tilstand, som de vare i, efter de blevet stakte; og de maatte have været til for Evigt og været uden Ende. Og de vilde ingen Børn have haft, men vilde have forblevet i en uskyldig Tilstand, og

ingen Glæde nydt, thi de kjendte ingen Sorg, og intet Godt gjort, fordi de kjendte intet Ondt. Men se Alting er bleven gjort efter hans Bisdom, som kjender alle Ting. Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene ere til, for at de skulle nyde Glæde." (2. Nephi 2, 22—25).

Faldet var ikke en Hændelse. Det vilde være ufornuftigt at antage, at Faldet var en Overraskelse for Skaber-en. Formedelst den uendelige Grad af Forkundskab, som Gud besidder, vidste han, hvad Følgen vilde blive af Satans Forførelse til Eva, og hvad Adam vilde gjøre under disse Omstændigheder. Det sommer sig ikke som gode Børn at anklage eller dadle Menneskeslægtens Forældre. Skjønt deres Handling foraarsagede Sorg og Smerte og Døden formedelst den trængte sig indenfor det menneskelige Omraade, saa har dog ogsaa denne Handling bevirket, at der er en Mulighed for os til at vinde Sejer over det Onde. Gjennem Faldet er Mennesket blevet i Stand til, utvungent og paa en forstandig Maade, at udøve sin guddommelige Rettighed af egen Handlefrihed.

Faldets umiddelbare Følge var, at Dodeligheden indfandt sig med alle dens ledsgende Skræbeligheder, i Stedet for den oprindelige kraftige Udsadelighedstilstand. Adam fik straks Følgen af sin Overtrædelse at erfare, idet han befandt sig paa en gold og øde Mark, med en usfrugtbar Jordbund, i Stedet for Edens Frugtbærhed og Ynde. Torne og Tidsler kom frem i Stedet for smukke og nyttige Planter, og han maatte arbejde haardt og anstrengende, underkastet legemlige Lidelser, ved at dyrke Jorden for deraf at frembringe den nødvendige Føde. Eva blev ogsaa delagtig i denne Straf, og blev underkastet legemlig Skræbelighed; hun maatte

doje Sorg og Smerte, hvilket siden den Tid har været betragtet som en Kvindes Skjægne, og hun fik Besaling til at være sin Mand undergiven. Efter som de nu havde tabt Bevidstheden om deres forrige Uskyldighedstilstand, blueedes de for hinanden over deres Nogenhed, og Herren beredte dem Kleded af Skind. Og baade paa Manden og Kvinden kom Straffen, den aandelige Død: Thi paa den samme Dag blev de uddrevne af Eden og udviste fra Herrens Nærvarselse.

Slangen, som havde været et Med-kab i Satans Tjeneste, kom ogsaa under den Almægtiges Unaade og blev dømt til at gaa paa sin Bug i Stovet alle sine Livs Dage og at udholde det Hjendskab som altid vilde være gjældende i Evans Børns Hjerter.*)

Livsens Træ. Der var et andet Træ af en særegen Egenskab i Eden; dets Frugt gav Liv til Alle, som spiste deraf. Saalænge Adam og Eva endnu vare i deres uskyldige og udødelige Tilstand, blev det dem ikke forbudt at nyde af dets Frugt; denne celestiale Frugt var netop passende Føde for dem i deres uskyldige Stilling. Nu derimod, da de havde overtraadt Guds Bud, og den guddommelige Forordning var ud-gaaet, at Døden var Straffen deraf, saa var det ikke gavnligt, at Frugten af Livsens Træ længere skulde være

*) Slangen, som er omtalt i ovenstaende Testif, og som var Satan behjælpelig i at fremme hans Hensigter, blev af Herren paalagt en særstilt Forbandelse. (1. Mos. 3, 13. 15. Pearl of Great Price.) Han blev dømt til at indtage en fornødnet Stilling for hele Livet. Endog seet fra et anatomist Standpunkt, er Slangen et Symbol paa Fornedrelse. Skjønt den er et Hvirveldyr — et Medlem af den højeste Afdeling af Dyreriget, er den dog berøvet udvortes Lemmer, og dens Bevegelse fra et Sted til et andet staar ikke i højere Klasse end Larvens eller Kaaormens. I Skriften er den et Sind-hillede paa Snuhed, Snildhed, List og Fare.

tilgjængelig for dem. Derfor blev de drevne ud af Højen, og Cherubim med et blinkende Sværd bevogtede Vejen, saa at Mennesket ikke kunde komme tilbage i denne dets faldne og utilgivne Tilstand.

Tilgivelse var forberedt. Gud overlod ikke sine Born, som nu vare blevne udødelige, foruden Haab. Han gav Adam flere Bud og besalede ham, at han skulde frembringe Offer i den enbaarne Sons Navn, og lovede ham og alle hans Efterkommere Frelse, saafremt de vilde efterkomme de forefrevne Be tingelser. Det Privilegium, at vinde en Sejrendes Lon ved at modarbejde og overvinde det Onde, blev forklaret for vores første Forældre, og de frydede sig. Adam sagde: „Belsignet være Guds Navn, thi formedelst min Overtrædelse ere mine Øjne blevne aabnede; i dette Liv skal jeg have Glæde, og i Ejedet skal jeg etter je Gud.“ Eva var glad og sagde: „Dersom det ikke var for vor Overtrædelse, vilde vi aldrig have faaet Sæd og vilde aldrig have kjendt Gudt og Ondt eller smagt Glæden over vor Gjenløsning og evigt Liv, hvilket Gud giver alle Lydige.“ (Pearl of Great Price.)

Tredie Artikel.

„Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelse ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.“

Forsoningens Natur. Dette Emne er nær beslægtet med det, som den foregaaende Artikel indeholder. Den Forsoning, som Jesus Kristus tilvejebragte, er en regelmæssig Følge af Adams Overtrædelse; og ligesom Guds ubegrænsede Forlundstab viste ham, ja ham, som var til, førend Adam fældes paa Jorden, at Faldet skulde ske, saaledes beredte Faderen i sin uendelige Maade en Frelser for Menneskeslægten,

før Jorden blev grundlagt. Gjennem Faldet oversorte Adam og Eva Dødeligheden til deres Efterkommere; derfor ere Alle, som ere fødte af jordiske Forældre, underkastede Døden. Eftersom denne Straf kom ind i Verden formedelst en Persons Handlinger, saa vilde det være uretfærdigt, at Alle skalde i Evighed lide derfor uden at have Ledighed til at blive frelse. Derfor blev Jesus Kristus i Følge Lovste forud bestillet som et Forsoningsoffer for den overtraadte Lov, hvorved Retsfærdigheden tilfulde kunde blive tilfredsstillet og Barmhjertigheden faa Frihed til at udøve sin velgjørende Indflydelse paa Menneskenes Sjæle.*)

* Vidnesbyrd, der bekræfte Forsoningen. Der spøges ofte: „Hvorledes er det muligt, at Frelse kan erholdes for dem, som ere under Dobens Herredømme, gjennem een Usyldigs Opofrelse?“ Vi ville forbigaende bemærke, at det, som mest burde interessere os, er ikke saa meget, hvorledes er dette muligt, men er det et Faktum? . . . Blodet, som blev stænket paa de tusinde jobiske Altere, og Røgen af Brændstofene, der forbrændede Himmelnen i mange Tidsalbre, besvare dette Spørgsmål med et tydeligt ja. . . . Selv de hedenske Nationers Mythologi beholder Ideen om en Forsoning, som enten har været, eller som skal blive tilvejebragt for Menneskene. Ideen synes mange Gange indbildt, forbrejet, forvirret og begravet under den babariske Overtrøs Grus, men der er alligevel der. Saa let efterspørs, og saa tydeligt sees denne Side af den hedenske Mythologi, at nogle Lærde have forsøgt at bevise, at Evangelietts Frelsningsplan har sin Oprindelse fra Mythologien. Hvorvel det er en Kjendsgjerning, at Evangeliet var vidt kjendt og prædiket i de gamle Tider, og at Menneskene bibeholdt i deres Traditioner en Kundskab om dets Principer eller nogle af dem, og hvor meget de end ere blevne forbrejede, findes der dog Spor af dem i næsten alle Verdens Mythologier. De jobiske Skrifsters Profeter besvare Spørgsmålet bekræftende. Det ny Testamente Skribenter gjøre Kristi Forsoning til hovedthemaet i deres Prædikaner og Epistler. Mormons Bog, der kommer til os som en Røst fra et Folk, som beboede et helt Fastland, og hvis Profeter og retsfærdige Mænd sogte og fandt Gud, bærer

Forsningingen forudførhændt. Som vi have vist i vores Betragtninger over den anden Artikel, blev Faderens Hensigter, at aabne Vejen til Gjenlösung for Menneskeslægten og siden overlade Alle til frit at bruge deres egen Handlefrihed, antaget af Raadet i Himmelten, og Lucifers Plan om at bruge Tvang blev forkastet. Allerede i denne fjerne Periode blev Kristus saaledes ordineret til at være en Midler for hele Menneskeslægten; i Virkeligheden, „en Pagt blev oprettet mellem ham og hans Fader, i hvilken han lovede at forjone for Verdens Synd, og saaledes blev han det Lam, der blev slagtet, for Verdens Grundvold blev lagt.“ (Pres. John Taylor.)

Det gamle Testamentes Profeter, af hvilke mange levede Aarhundreder før den Tid, da Kristus kom i Kjødet, bare Vidnesbyrd om ham og om det store Værk, som han var blevet ordineret til at udføre. Det var blevet tilladt disse Guds Mænd gennem profetisk Syn at skue mange af de Tildragelser, der stode i Forbindelse med Frelserens jordiske Mission; og de vidnede højtideligt om disse Abenbarelser. I Sandhed, Kristi Vidnesbyrd er Profetiens Land, og foruden den kan ingen Person paaberaabe sig den Udmærkelse at være en Guds Profet. Moses, Job, David, Zacharias, Esaias og Micha bare Alle det samme Vidnesbyrd. (5 Mos. 18, 15. 17—19; Job 19, 25—27; Ps. 2, 1—12; Zach. 9, 9; 12, 10; 13, 6; Ef. 7, 14; 9, 6. 7; Mich. 5, 2.) Johannes den Døber, den Højestes Profet, der blev betegnet af Frelseren som mer end en Profet, ham, som dochte Kristus,

Vidnesbyrd om den samme store Virkelighed. Guds Abenbaringer, givne til Joseph Smith, ere fulde af Udtryk, som bekræfte denne Være.“ (Roberts Outlines of Ecclesiastical History, Section 8, 6.)

og som var Bidne til Faderens Ord i Forbindelse med det synlige Helligaands Legn, gav den samme Erklæring angaaende Sønnens Mission. (Matt. 3, 11.) Skulde der være nogen Twivl med Hensyn til Anvendelsen af saadanne Profetier, da have vi Kristi eget udtrykkelige Vidnesbyrd om, at de hentyde til ham selv. Da han paa den mindeværdige Dag, straks efter sin Opstandelse, vandrede ukjendt med to af sine Disciple paa Vejen til Emmaus, læste han dem af Skriften, hvad der var skrevet angaaende Guds Son: „Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne, og udlagde dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham.“ (Luk. 24, 27.) Nogle faa Timer efter denne Hændelse viste Herren sig i Jerusalem for de Elleve. Han virkede paa deres Sind, saa „at de forstode Skrifterne, og han sagde til dem: Saaledes er skrevet, og saaledes burde det Kristus at lide“ (Luk. 24, 45. 46.); paa denne Maade vidnede han, at han fuldbyrdede en forud bestemt Plan. Peter, en af Frelserens mest intime jordiske forbundsæller, henviser til ham som „et usstraffeligt og lydeløst Lam, som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt.“ (1 Pet. 1, 19. 20.) Paulus beskriver i Brevet til Römerne Kristus som den, „hvilken Gud har fremstillet til en Forsning formedelst Troen paa hans Blod, for at vise sin Retfærdighed ved de forhen begangne Synders Forladelse.“ (Rom. 3, 25.) Disse ere kun faa af de bibelske Vidnesbyrd om Kristi Bestikkelse og Forordination; baade det gamle og det ny Testamentes Skrifter ere fulde af Beviser for Messias' store Værk. (Rom. 16, 25. 26; Ef. 3, 9—11; Kol. 1, 24—26; 2 Tim. 1, 8—10; Titus 1, 2. 3; Aab. 13, 8.) Mormons Bogs Profeter karakteriseres ved deres fuldkomne Vidnesbyrd

om Messias. Paa Grund af sin Tros Reehed sik Jareds Broder Tilladelse til at ske Menneskeslægtens Frelser Aarhundreder før Tidens Midte og blev vist, at Mennesket blev skabt i Herrens Billede, og paa samme Tid blev han undervist om Faderens Hensigt, at Sonnen skulde paataage sig Kjød og bo paa Jorden. (Ether 3, 13. 14; 13, 10. 11.) Nephi nedstrijver sin Fader Lehis Profeti angaaende Sønnens fremtidige Tilkommelse i Kjødet, hans Daab, Død og Opstandelse; dette profetiske Udsagn angiver tilmed den nojagtige Tid, da Messias skulle fødes, nemlig seks Hundrede Aar fra den Tid, da Lehi udvandrede fra Jerusalem. Døberen, Kristi Forlobers Mission beskrives, og selv Stedet, hvor Daaben skulle forrettes, er betegnet. (1 Nephi 10, 3—11.) En kort Tid efter, at Lehi havde haft dette Sny, blev Nephi ved Aanden vist de samme Ting, tilligemed meget andet, af hvilket Noget er nedskrevet; men den største Del deraf blev det ham forbudt at nedskrive, eftersom en Aanden, Apostelen Johannes, var beskikket til at udgive det i en Bog, hvilket skulle udgjøre en Del af Bibelen. Men fra hans ensidige Beretning af hans Sny lære vi, at han saa Jomfru Marie i Nazareth, først alene, siden med et Barn paa Armen; Englen, som forklarede Snyet for ham, underrettede ham om, at dette Barn var det Guds Lam, den evige Faders Son. Dernæst saa Nephi Sonnen, at han forvaltede blandt Menneskenes Børn, prædikede Ordet og helbredede de Syge samt udførte mange kraftige Mirakler; han saa Johannes, Orkenens Profet, gaa forud for ham; han saa Frelseren blive døbt af Johannes og den Helligaand neddale i en Dues Skif.

felle og komme over ham. Derpaa saa og profeterede han, at tolv udvalgte Apostle skulde følge Frelseren i hans Embeds Forvaltning; at Sonnen skulde overantvordes i Menneskenes Hænder og dommes af dem og tilsidst side Døden. Ved at trænge ind i Fremtiden, lige til Tiden efter Korsfestelsen, saa Nephi Verdens Strid og Forfolgelse mod Hammets Apostle og Guds Værks endelige Sejer. (1 Nephi 11, 14—35; 2 Nephi 2, 3—21; 25, 20—27; 26, 24.) Jakob, Nephis Broder, profeterede for sine Brødre, at Kristus skulle komme i Kjødet blandt Jøderne, og at han vilde blive hudsrygget og korsfæstet af dem. (2 Nephi 6, 8—10; 9, 5. 6.) Kong Benjamin oploftede sin Røst og bekræftede det samme Vidnesbyrd og prædikede for sit Folk om Guds retfærdige Nedladenhed. (Mos. 3, 5—31; 4, 1—8.) Det samme blev stadfæstet af Abinadi (Mos. 15, 6—9; 16, 1—15.), Alma (Alma 7, 9—14.), Amulek (Alma 11, 35—44) og den lamanitiske Profet Samuel. (Hela. 14, 2—5.) Den bogstavelige Opsyldelse af disse Profetier giver os et utvivlsomt Bevis for, at de ere sande. De vidunderlige Tegn, henlydende til Kristi Fødsel og Død, udebleve ikke (Hela. 14, 2—5; 21—27; 3 Nephi 1, 5—21; 8, 3—25.) og efter hans Død og Opstandelse viste Frelseren sig blandt Nephterne, da Faderens Røst vidnede om ham til Mængden. (3 Nephi 11, 1—17.) I Følge Skrifterne er det saaledes tydeligt, at Kristus kom til Jorden for at udføre et Arbejde, til hvilket han forud var blevet udkaaret. Han levede, led og døde i Overensstemmelse med en Plan, hvis Udkast blev gjort i Retfærdighed for Adams Borns Gjenløsning, ja førend Verden blev til. (Fortsættet.)

Den 1ste Maj 1894.

Dyden.

De Sidste-Dages Hellige ere ofte blevne betegnede som et ejendommeligt Folk; en af deres Ejendommeligheder er, at de lære, at Rettigheder ere lige for Alle, og at Gud ikke tager Hensyn til Personer. Hverken Prøvelser eller Forfølgelser have været i Stand til at formaa dem til at antage det hedeniske Princip, at „Hensigten retsfærdiggjør Midlet,” eller at det, der betragtes som en grov Forbrydelse af det ene Menneske, erholder Dydens Stempel, naar det udføres af en anden, mere fremragende Person.

Det er overslodigt at bemærke, at en saadan Fremgangsmaade uundgaaeligt forstammer os mange Hjender, især dem, som mælste sig i Vellyst, og som betragte det som deres Rettighed at nyde deres Øvsters Tilsredsstillelse, uanset hvor megen Smerte de derved forarsage deres Medmennesker. Saadanne Personer ville i de fleste Tilsælde lade Bold gaa for Ret, naar det kommer an paa at beholde deres Unseelse i Selstabbsverdenen og paa at skjule Folgerne af deres Udsvævelser for Allmenheden. Læren om fortsat Åabenbarelse og guddommelig Retsfærdighed forekommer saadanne Personer sædeles ubehagelig, medens den bevirker, at de bøve af Forfærdelse ved Tanken om, at Gud muligvis skulde interesser sig for det, der står paa Jordens, og maaske senere vilde hjemsgøe dem for alle de Forurettelser, de i Tidens Bob have tilføjet de Svage.

Blandt dem, som i Aartusinder have sukket under Naget, staar Kvinden i første Række og hun udgjør Halvdelen af Menneskeslægten. Den mosaiske Lov sikrede hende Rettigheder, men i Tidens Bob blevе disse fortrængte lidt efter lidt, indtil den jødiske Kvinde omsider stod paa et ubetydeligt højere Standpunkt end hendes hedeniske Søstre. Kristendommen gav hende Ret en kort Tid, men efterhaanden som Kirken vandrede bort fra Sandheden, og Begrebet om Gud sordunkledes, blev hun atter tilsidesat og henvist til sin sorrige underordnede Stilling. Hun blev en Slavinde i Stedet for en Medhjælperinde. Baade de Kristne og de hedeniske Filosofer ere enige i, at Kvindens Dyd er hendes største Prydelse, og at Tabet af den er uerstatteligt. Og dog har det svagere Kjon af Menneskeslægten udelukkende maattet føre Kampen for at bevare denne Prydelse, til Trods for, at den stærkere Halvdel i mange Tilsælde ikke har undladt at bruge alle de Midler, som dens overlegne Styrke og Udvikling have stilset til dens Raadighed, for at modarbejde Kvindens Sag. Skulle vi da forundres over, at Kvinden gradvis gaar nedad, at hendes Stridskrester slappes, og at Medlemmer af det svage Kjon følge sig som Rydelsesmiddel for at tilfredsstille losagtige Mænds dyriske Øyster? Disse ulykkelige Individuer gaa under Navnet „saldne Kvinder”; men har man nogensinde hørt Tale om „saldne Mænd”? Og dog er det et velbekjent Faktum, at Usædeligheden er langt mere almindelig blandt Mænd end blandt Kvinder. For noget over et Aar siden fremkom et populært Københavnsk Blad i nogle Bemærkninger over et Foredrag af en vis Professor med den forsædelige Paastand, at knap 5 Procent af Mændene vare „rene”.

Hvilket strækkeligt Forhold, hvis dette skulde være Tilsældet!

Det kommer sig for de Sidste Dages Hellige at arbejde for Moralens Fremgang ikke alene blandt Kirkens Medlemmer, men ogsaa iblandt de Udenforstaende, paa det at de, som staa paa et lavt Trin i denne Henseende, maatte tilskyndes til Omvendelse. Og en saadan Omvendelse burde ikke standse ved kun at ophøre med de ukhydte Handlinger; man burde ligeledes afstaa fra al Slags uren og letsindig Tale. De unge Mænd burde lære, at Gud fordrer, at Manden skal være lige saa kærlig som Kvinden. De burde ogsaa lære, at det ikke er nok, at de bevare deres egen Dyd, men at det er deres Pligt, som Samfundets Piller, at vaage over og værne om Kvindens Dyd, og at Herren vil drage dem til Ansvar, hvis de formedesst Letsindighed eller Tankebosshed udsætte deres Sostre for Fristelser. For at tydeliggjøre vor Afsættelse for vore Læsere med Hensyn til dette Emne give vi her i Stjernen en Artikel fra »Juvenile Instructor« (Søndagskolens officielle Organ, redigeret af Præsident George D. Cannon), betitlet: „Kan en Læst kun tilegnes et vist Kjøn,” som vi ønske vore Søsende skulle læse med Opmærksomhed.

Afsløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed i den skandinaviske Mission med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 3de Maj:

Eldste Andrew J. Wahlquist løses fra at præsidere over Göteborg Konference;

Eldsterne Niels Benson og Peter S. Jensen løses fra at arbejde i Göteborg Konference;

Eldste John A. Larson løses fra at arbejde i Stockholm Konference;

Eldste Peter M. Jensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste Adam Petersen løses fra at præsidere over København Konference.

Eldste P. C. Geertsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Disse Brødre have virket med Flid og Ridkærhed og have vundet de Helliges Fortrolighed og Tillid paa de Steder, hvor de have arbejdet, og vi ere forvissede om, at de Hellige forene sig med os i at ønske dem alt Godt i Fremtiden. Vi ønske dem Alle en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Eldste A. J. Höglund beskilles til at præsidere over Göteborg Konference;

Eldste C. J. Christensen beskilles til at præsidere over København Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Kan en Last kun tilegnes et vist Kjøn?

Et af de Spørgsmaal, som de offentlige Journaler i den senere Tid have stjænket Opmærksomhed, er, om en Last kan tillegges det ene Kjøn fremfor det andet; med andre Ord, om en Kvinder er mere skyldig end en Mand ved at begaa den samme Handling.

Mænd gjøre Fordring paa Nettigheder, som de nægte det andet Kjøn. En Mand kan gjøre sig skyldig i Forseelser, der af mange Folk anses som meget ubethedelige, men hvis de samme blive begaaede af en Kvinder, da betragtes de som en Skamplet paa hendes Karakter, der aldrig kan udslettes. Dette har været Virkningen af den offentlige Mening i mange Tidsalbre, men synes nu at undergaa en Forandring. Dog i mange Tilsælde seer det ikke ud til at forbedre Forholdene. Kvinden synes i sine Bestræbelser for at esterligne Manden og for at nyde alle de Privilegier, som Mændene have, tilbojelig til at deltage i de samme Laster som Mænd og til at forsvarne dette ved at gjøre Fordring paa, at der ikke er nogen Kjønsforskjel i Udvælelsen af Last.

Det betvivles ikke, at denne Verden har været Mandens; men det Formaal, som mange af det svage Kjøn nu have for Øje, er at gjøre den til en Mands og Kvindes Verden. Saaledes læse vi om den overhaandtagende Cigaretrygning — en Vane, som efter Sigende er bleven meget almindelig, selv i de fornemme Kredse, blandt Damerne. Maaske en af Aarsagerne til dette kan spores i den fri Anledning, som Kvinderne for Nærvarende have til at betræde et Kirkeselt, der for saa Aar siden udelukkende ansaas for at være Mændenes Omraade; og da de saaledes ere komne i nærmere Berørelse med

Mænd, antage de Mænds Vaner og iblandt dem den slette Vane at ryge. Lige til nu i den senere Tid har det været anset for vanærende for en Dame at ryge. Men nu sigeres der, at Damer ofte sees at ryge paa de offentlige Steder. En anden Ting, i hvilken de esterlige Mændene, er, at de danne sig Klubber og sætte sig i Besiddelse af disses Nydelsser.

Det maa beklages, at Kvinden i sine Førstog paa at blive ligestillet med Manden vil fremtræde i denne Form. Den samme Tilbøjelighed viser sig ogsaa blandt de uciviliserede Racer; naar de komme i Berørelse med civiliserede Folk, esterlige de hellere deres Laster end deres gode Karaktertræk.

Uden Tvivl er Middeltalet af Kvinder mere dydigt end det gennemsnitlige Antal af Mænd. Vi formode, at alle Mænd i Almindelighed ere villige til at erkjende dette, navnlig i de saakaldte selskabelige Kredse. Man venter at finde en Kjædsmed og en Renhed i Vandet hos en Kvinder, som ikke forventes hos Mænd. I Stedet for at Kvinden nedlader sig til det Standpunkt, hvorpaa Mænd staa, burde det derfor i det Mindste være hendes Formaal at op-høje Mænd til sit Standpunkt. Mænd burde selv ogsaa have dette Formaal for Øje. I Stedet for at vente, at Kvinden skulde vise Eksemplet, burde Manden paa Grind af sin overlegne Styrke, og fordi han har paataget sig at være et Overhoved, vise hende et Eksempel i alle Ting. Men selv i vort Territorium og blandt et Folk, hvis Begreber om disse Ting ere grundede paa Evangeliet, lægges der en Tilbøjelighed for Dagen til at forvente meget mere af Samfundets Døtre end af dets

Sønner. Man stammer sig ved at sige dette, thi vi burde vide bedre, og det mandlige Kjøn burde vise bedre Frugter af de Lærdomme, som de modtage. Hvorfor skulle Drengene i en Familie tro, at de kunne tillade sig fremfusende og uhøflig Opforsel og gemene Udtrek, som de vilde anse for meget vanstendige af deres Søstre? Hvorfor skulle Drengene tro, at de kunne beruse sig med stærke Drifte eller bruge Tobak, naar de vilde blive bestyrkede ved at se deres Søstre blive berusede eller bruge Tobak? Er der visse Privilegier givne til Mænd i disse Henseender, som Kvinder ikke have? Er der Kjønsforskjel med Hensyn til Udvelsen af Last?

Vi kjende ikke nogen Grund, hvorfor det ene Kjøn ikke burde være lige saa punktlig og fejlfri i dets Levemaade som det andet. Mænd burde være ligefaa rene i deres Tanker, Sprog og Handlinger som Kvinder. Opforsel, der vilde anses for strafskyldig hos Kvinder, burde ogsaa anses for strafværdig hos Mænd. Mænd burde være ligefaa skyldte, som de vente Kvinderne skulle være. En Mand burde, naar han indgaar Ægteskab, være ligefaa ren baade legemlig og aandelig, som han venter, at hans Hustru skal være. Dreng burde børres om disse Ting og indpræntes Vigtigheden deraf. De burde vise Eksemplet i denne Retning, fordi de gjøre Fordring paa at være det stærkeste Kjøn. Et Monstret af Manddom, der staar underordnet Kvindestanden, er foragteligt. Hvor Saadanne have Fortrinet, der gaar Racen nedad.

Mænd have i deres egen Interesse besluttet, at de kunne gjøre, som de behage, men at Kvinden skal gjøre, som hun bliver besatlet. Mænd have erklaaret, at der skal være Forskjel med Hensyn til Last, og at denne Forskjel skal være til Fordel for dem. Hvis de

blive fristede og falde, er Overtrædelsen kun ringe; men hvis Kvinden giver efter for Fristelsen, da er hendes Synd utilgivelig.

Det var en Kvinde, som var greben i Hor, der blev fremstillet for Frelseren af de Selvretfærdige i de Dage. Der maatte vel spørges: Hvor var Manden? Var han ikke ligesaa stor en Synder som hun? Men det var Kvinden, som skulde fordommes og ikke Manden. Vi have den Herre Jesu Følelse mod denne Kvinde nedstrevet i den smukke Afsahlung, hvori hans store Barmhjertighed mod Synderinden skildres; hvad han vilde have sagt til Manden, der var ligesaa skyldig som hun, er ikke meddelt dog kunne vi let forestille os, at hans Holdning overfor ham vilde have været strængere i sine Følger, end den var mod Kvinden. Mænd have dannet sig Love, hvilke lettelig kunne omdannes eller udvides for at beskytte Manden; men disse Love ere, naar de anvendes paa det andet Kjøn, i høj Grad bindende. Det er en meget vanskelig Ting for en Kvinde at sikre sig sin fulde Ret mod hendes Forfører. Sympathien hos det mandlige Kjøn er paa hans Side, og det anses næsten som en skamelig Handling af hende, at hun sagsoeger ham, for om muligt at erholde en ringe Øprejsning for hendes krænkelte Ære. Hvis en Kvinde er bleven forført, og for at skjule den Slam, som hun har paadraget sig, tager Forholdsregler for at tilintetgiøre Frugten af hendes Synd, da er Lovens Straf over hende. Men hvem hører om, at der strides ind for at straffe den skyldige Ridding, som har været Aarsag til hendes Ruin og paaført hende den Afständighed, der har tilskyndet hende til Forbrydelsen? Der vil komme en Tid, alt dette vil blive forandret, da der vil blive krævet strængere Ansvar

af Mænd for deres Handlinger overfor det andet Kjøn, end der er blevet tilforn. Der vil ikke altid i Loven blive gjort Forskjel paa Mand og Kvinde. Hvis Kvindens Opførsel anses for lastefuld, da vil den samme Opførsel hos Mænd ikke blive anset for prisværdig, men vil i højeste Grad blive betragtet som straffskyldig.

Herren har givet de Sidste Dages Hellige meget Lys angaaende disse Ting, og de burde drage Nutte af hans Lærdomme. Det er paa Tide, at Mænd lære at forstaa, at deres Kjøn ikke udadlet og ustraffet kan begaa det, som de fordømme hos det andet Kjøn. Dette er en Loftie, som skalde indpræntes i den opvoksende Generation.

Juvenile Instructor.

Konferencen i Aalborg

afholdtes Lørdagen den 14de og Søndagen den 15de April 1894.

Følgende Missionærer fra Zion var værværende: Missionspræsident Peter Sundwall; Eldsterne John A. Larson og James Larson i Besøg, den Første fra Stockholm, den Anden fra Skåne Konference; Konferencepræsident H. P. Hansen og Eldsterne C. P. Hald, Søren Pedersen, P. C. Geertsen, Theodor Petersen C. M. Levorsen, J. C. Olsen, M. M. Hansen, F. M. Winthers, P. C. Petersen, C. Thompson, C. P. Larson og H. Petersen.

Kontoret og Lokalset vare ved Missionærernes og de Helliges Anstrængelser smagsfuldt restaurerede og frembøde et nyt og behageligt Udseende.

Konferencens første Mode blev afholdt Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes som sædvanlig med Sang og Bon, hvorefter Præsident Hansen erklærede Konferencen for aabnet og bød de Tilstedeværende Velkommen. Han gav en kortfattet Forklaring over Evangeliets Modtagelse iblandt Folket i Aalborg Gren siden sidste Konference og oplæste Rapporten fra samme. Eldste C. P. Hald oplæste Rapporten fra Frederikshavns Gren og utalte sin Tilsfredshed med de Hellige i hans Arbejdsmark. Eldste Søren Pedersen gav

dernæst Rapport over Hjørring Gren; de Hellige i denne Gren ere meget spredte, men befinde sig vel. Efterat en Sang var sjungen til Afbøksling, fremstod Eldste James Larson fra Malmø Konference og talte til Førsamlingen samit bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Eldste H. Petersen, som nylig var ankommen fra Zion, talte dernæst og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Den øvrige Tid blev behyttet af Præsident Peter Sundwall. Han talte om de store Frugter af Evangeliets ForkynELSE i Skandinavien, som kunne ses ikke alene i disse Lande, men ogsaa i Bjergenes Dal, hvor de Hellige i Tusindvis glæde sig i Evangeliets Lys. Han nedbad Herrens Belsignelse over Førsamlingen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident H. P. Hansen gav en samlet Rapport over Konferencen som folger: Den er delt i 3 Grene, hvori 13 Missionærer fra Zion have arbejdet i det sidste Halvaar; af det lokale Præstedomme ere 14 Eldster, 13 Præster, 10 Lærere og 4 Diaconer. 4 Individuer ere blevne udelukkede, 8 indlemmede i Kirken ved Daab og 5 Børn velsignede;

Samlet Antal af Medlemmer 256, hvoraf 65 betale Tiende. „Skandinaviens Stjerne“ har 125 Abonnenter, hvoraf 20, som ikke høre til Kirken. I det sidste Halvaar er der i Konferencen afholdt 296 Forsamlinger, 718 evangeliske Samtaler, 871 Huse ere blevne besøgte i det Øjemed at forkynde Evangeliet, og 1650 Skrifter ere udsprettede. Taleren sagde, at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode og glædede sig ved. Eldste Theodor Petersen talte om Evangeliets Gjengivelse til Jorden og det store Ansvar, der er forbunden med Forkyndelsen deraf.

Missionspræsident Sundwall udtalte sin Tilsfredshed med de givne Rapporter; sjældent der visstes, at kun 8 Sjæle vare blevne døbte, haabede han dog, at meget Godt vilde komme ud af Eldsternes Arbejde. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner; samt Missionærerne i deres forskjellige Kirkekredse ligeledes, som følger: H. P. Hansen som Præsident over Aalborg Konference; tillige som Forstander for Aalborg Gren, med P. C. Geertsen, F. M. Winters, F. C. Olsen, M. M. Hansen og C. P. Larsen som Medhjælpere; C. P. Hald som Forstander for Frederiks-havns Gren, med C. Thompson som Medhjælpere; S. Pedersen som Forstander for Hjørring Gren, med P. C. Petersen, H. Petersen og C. M. Levorsen som Medhjælpere; Theodor Petersen som omrejsende Eldste i hele Konfereneen. Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne. Derefter talte han om Præstedommetts Belsignelser til Jordens Slægter.

Forsamlingen sluttedes som sædvanlig med Sang og Bon.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Eldsterne F. C. Olsen og S. Pedersen talte og gave mange gode Lærdomme til de Førsamlede.

Det sidste Møde afholdtes Søndag Aften Kl. 7.30.

Eldste F. A. Larsson fra Stockholm talte til Førsamlingen om Evangeliets første Principer.

Eldste P. C. Geertsen talte en fort Tid om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed til at udføre Evangeliets Ordinanser og om Kristi Mission til Mandevverdenen.

Missionspræsident P. Sundwall talte om de mange Vidnesbyrd, der vare givne ved denne Konference; han formandede de Hellige til at erindre de mange gode Lærdomme, de havde faaet, og til at beslitte sig paa at holde Guds Bud og Love.

Præsident H. P. Hansen talte om det store Missionsarbejde, som de Sidste Dages Hellige udførte, ved at de sende deres Eldster til næsten alle Lande paa Jorden. Tilsidst takkede han Alle, som paa nogen Maade havde bidraget til at gjøre Konferencen saa behagelig og interessant.

Derefter Sang og Bon, og Konferencen blev hævet til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange værdifulde Raad og Lærdomme blevne givne.

En god Land herskede under hele Konferencen, og såvel de Hellige som Missionærerne glædede sig i hverandres Selskab.

C. J. C. Jensen,
Skriver.

Minuternes Værd.

Det er forbausende, hvor meget der kan udrettes ved at anvende de tidlige Morgentimer. Det siges om Buffon, den berømte Naturforsker, at han altid var oppe med Solen, og han beretter selv, hvorledes han tillagde sig denne gode Bane. I sin Ungdom var han meget sovlig om Morgenens, og Joseph, hans Ejener, kunde aldrig faa ham vaagen. Buffon lovede ham da en Eu for hver Morgen, han kunde faa sin unge Herre til at staa op Klokkens seks. Dette hjalp. Joseph lod sig ikke afstrukke, hverken ved Bonner eller Skjænd. Han var ubarmhjertig og slæbte med Bold sin Herre ud af Sengen. Han brod sig ikke om alle de Bebrejdelsler han modtog; thi naar Buffon først blev rigtig vaagen, fik Joseph sin Solvmont og Tak tillige. Buffon sagde ofte, at han havde Joseph at takke for fem Sjettedele af sin store Naturhistorie.

Nogle sige, at „en forspildt Time om Morgenens tilbagesætter Forretningen for hele Dagen.“ En Time, der er vunden ved at staa tidligt op, udgjør for hele Året sammenregnet en hel Maaned.

En stor Hindring for Anvendelsen af ledige Timer er Tilbøjeligheden til Opsættelse; man indbilder sig, at en Ting kan udføres ligesaa vel senere hen som nu med det Samme. I vor Virksomhed findes der ikke Tid til Twivlraadighed, thi medens vi twible og besinde os, forsvinde Minutterne. Der findes egenlig ingen Tid saa passende som netop det nærværende Øjeblik — det vil sige, der findes ingen øjeblikke-

lig Kraft og Energi uden i den nærværende Stund. Den Mand, som ikke udfører sin Beslutning, medens den er klar i hans Hukommelse, kan ikke senere haabe noget synderligt Udfald deraf; hans Forstetter dunster bort og tabes i Verdens Larm og Bulder eller gaa i Forglemmelse.

Selv de unge Mænd, som maaske arbejde saa længe som tolv Timer om Dagen, kunne af den øvrige Tid affe een og en halv Time til Studier, hvilket i Årets Øsb udgjør en Tid af flere Uger.

„Forsøg,“ siger den samme Forfatter, „at gjøre, hvad Du kan med Dine ledige Øjeblikke. Samle op det Guldstøv, det Afsald af den kostbare Tid, som Dage og Timer nu og da skjænke Dig, og som saa Mange ødsle bort til ingen Nutte. Maaske Du, hvis Du er knap med Tiden, hvis Du er sparsom og samler sammen adspredte Minutter, Halvtimer og ekstra Fridge, ved denne Fremgangsmaade kan udfylde et langt og nyttigt Liv, og naar Du tilsidst vandrer hinsides, vil Du være rigere formedest Anvendelsen af Din Tilbøjelighed end den Masse af Mennesker, som raader over hele sin Tid.“

Hvad kunde man ikke udrette i de lange Vinteraftener og de tidlige Sommermorgener i et Tidsrum fra fem til ti År, hvis man havde et stort Formaal for Øje, hvilket vilde anspore Intelligenzen til den højeste Arbejdskraft og indgive Evne til at tænke ædelt og højt!

Blanding.

Jordskælv i Grækenland. Fra Athen berettes, at et Jordskælv hjemmøgte Grækenland den 20de April og mærkedes over hele Landet. I Theben styrte mange Huse sammen, dog uden at noget Menneske kom til Skade. Værre var det i Provinsen Larissa, som syntes at være Jordskælevets Middelpunkt. Her blevle flere Landsbyer ødelagte, og 20 Børn begravedes levende under Ruinerne af et Kloster, der styrte sammen. I Chalcis omkom fem Mennesker. I Lokis krævede Jordskælvet mange Øfre; Husene styrte sammen, og Befolkningen maatte flygte ud paa fri Mark. Senere Efterretninger anslaa de forulykfedes Antal til 250 Døde og næsten 300 haardt Saarede. Den 25de folted flere mindre Rystelser, og af Frygt for Ulhuker ere Kirkerne lukkede, og Gudstjenesten holdes under aaben Himmel.

En fransk ministeriel Embedsmand arresteret som Anarkist. Anarkistjagten i Paris har givet et overraskende Resultat, idet Politiet har opsporet en Dynamitmand i selve det franske Krigsministerium. Til N. B. indløb den 26de April følgende telegrafiske Meddelesler herom fra Paris: „En Embedsmand i Krigsministeriet ved Navn Férou er blevet arresteret som Anarkist. I hans Bolig fandtes en omsfangsrig Korrespondance med flere Anarkister og en Mængde Materiale til Fabrikation af eksploderende Stoffer.“

Føraarstanker.

Nu udfoldes Skovens Blomsterflor,
Vaarens Tæppe pryder Mark og Enge;
Sangene fra Lufthens Fugleflok
Som en Lyd fra Tusind Harpestrænge
Bidne om, at Gud er vis og stor!

Herligt svømmer Solen i det Blaa,
Glad dens Straaler vil hver Spire vække,
Kælde frem til Liv de Blomster smaa,
Som i Bintren under Sneens Dække
Hyttede til Stormen i hver Braa.

Stolt Naturen vaagner i sin Pragt,
Og al Skabningen sig derved frhyder.
Lad os takke ham, som har al Magt,
Som belønner, naar vi blot adlyder,
Ham, som klæder Viljen i dens Dragt.

Bækken risler nu saa glad af Sted,
Fuglene i Skovens grønne Lunde
Priser højt Gud Faders Kjærlighed;
Ja, lad os lig disse Fuglemunde
Prise Gud i Tid og Evighed!

Robert C. Skabelund.

Dødsfald.

Kund Larsen, født i Holden pr. Ulefos, Norge, den 22de Novbr. 1822, afgik ved Døden i Santaquin, Utah, den 8de Marts 1894.

Afdøde var den Første, som annammede Evangeliet i Brevig, den By, hvorefter den norske Konferencen havde sit Navn i mange Aar. Han blev døbt

den 22de Septbr. 1853, emigrerede med sin Familie i 1866 og havde paa denne Rejse den haarde Prøve, at 3 af hans Børn døde. Han var Forstander for Brevigs Gren i 14 Aar og maatte i disse tidligere Aar af Evangeliets Gjen-bringelse til Norden udstaa megen Forfolgelse for dets Skyld. Hustru, Børn og Børnebørn samt hans utallige Venner ville savne ham. Han døde, som han havde levet — en trofast Sidste-Dages Hellig.

Anna Kathrina Sorensen, f. Hylberg, født den 9de Juli 1849, afgik ved Doden i Mill Creek, Utah, den 13de Marts 1894.

Anne Koller, født i Nakskov, Lolland, Danmark, den 7de September 1858, afgik ved Doden i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 29de Marts 1894. Hun annammede Evangeliet i 1877 og emigrerede i 1879. Hun efterlader sig 6 Børn, og hun døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Marie Allen, f. Helland, født i Kristiania, den 4de September 1861, afgik ved Doden i Ogden, Utah, den 11te Marts 1894. Hun annammede Evangeliet i 1871, emigrerede i 1884, var en god og elstværdig Hustru og Moder og hun levede og døde trofast i Evangeliet.

Kristine Marie Jensen, f. Andersen, født den 27de Februar 1850 i Skærum, Hjørring Amt, Danmark, afgik ved Doden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 13de Marts 1894, efter fire Maaneders haarde Bidelser. Hun blev indlemmet ved Daab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 3dje August 1875, og blev Moder til 6 Børn, hvoraf 2 ere døde. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Bergitte Erlandsen, født i Trondhjem, Norge, den 15de September 1830, afgik ved Doden i Mountain Dell, Utah Co., Utah, den 7de Marts 1894. Hun emigrerede til Utah i 1881 og levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

Carl Alfred Jorgensen Otte, født i København den 2den September 1870, afgik ved Doden i Auckland, New Zealand, den 10de Februar 1894 efter 3 Dages haarde Bidelser af Peritonitis. Han annammede Evangeliet den 8de Oktober 1885, og arbejdede en Tid som Missionær paa Sjælland. Han har senere fulgt Sømandslivet, hvor han havde erhvervet sig sine Foresattes Tillid og sine Kammeraters Agtelse. Han døde trofast i Evangeliet.

Innehold.

Vore Troesartikler	225	Konferencen i Aalborg	236
Red. Anm.		Minuternes Værd	238
Dyden	232	Blandinger	239
Afløsning	233	Foraarstanke	239
Beskrifelse	233	Dødsfald	239
Kan en Laft kun tillegnes et vist Øjen?	234		

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Dording (B. Petersen).

1894.